

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

pronuntientur distinctæ sententiæ, constat diversorum pœnitentium absolutiones nullam habere subordinationem, aut unitatem moralem.

13. Colliges septimò. Illum qui longo tempore omittit restitutionem rei alienæ injustè detentæ, non nisi unum peccatum committere, quamdiu voluntas detinendi rem alienam per contrariam

voluntatem non revocatur, cum prima voluntas in ipsa rei detentione, seu effectu voluntario virtualiter remanere, & omissionem restitutionis causare censetur, donec illa voluntas per revocationem interrumpatur, vel moralis influxus ipsius per subsecutam impotentiam restituendæ discontinuetur.

DISPUTATIO XX.

DE

Comparatione & gravitate peccatorum.

ad q. 73.

IN peccatis ad se mutuo comparatis consideratur imprimis connexio, deinde æqualitas vel inæqualitas peccatorum in gravitate tum essentiali, tum accidentali, quæ omnia Angelicæ doctrinæ ordine paucis discutimus.

ARTICULUS I.

An omnia peccata sint connexa?

SUMMARIÆ.

1. *Afferitio negativa probatur auctor. S. Script.*
2. *Et ratione.*
3. *Quomodo secundum D. Jacobum offendens in uno sit omnium reus.*
4. *Discrimen inter virtutes & vitia.*
5. *Irremissibilitas unius peccati sine altero non probat nisi similitudinariam connexionem.*

§. I.

Resolutio negativa.

CONCLUSIO. Non est ea peccatorum connexio, qui unum commisit, etiam contrahat malitiam ceterorum.

Probat primò auctoritate S. Script. 3. Regum c. 15. ubi dicitur, quòd David non declinaverit ab omnibus, quæ præceperat ei DEUS, excepto sermone Uria, h. e. peccato adulterii, quod commisit cum Bersabea uxore Uriæ, & homicidio commisso in cæde ipsius Uriæ: ergo licet David fuerit reus homicidii & adulterii, non tamen fuit reus aliorum peccatorum.

2. Probat secundò ratione. Si omnia peccata inter se haberent connexionem, tunc etiam objecta peccatorum haberent connexionem, siquidem unitas & distinctio peccatorum ex objecto desumitur, quod per se terminat intentionem peccantis: sed objecta peccatorum non habent inter se connexionem, siquidem sunt bona sensibilia inter se disparata, imò quandoque contraria. Unde.

Probatur tertio. Peccata, sicut & vitia quandoque sunt inter se contraria, veluti constat in avaritia & prodigalitate: sed inter contraria nulla est connexio: ergo.

§. II.

Solvuntur Objectiones.

3. **O**bjicies primò. Tunc peccata sunt inter se connexa, quando quis unius peccati reus, sit

R. P. Mezg. Theol. Schol. Tom. II.

reus omnium peccatorum, sed ita fit, affirmante D. Jacobo ep. c. 2. *Quicumque totam legem servaverit, offendit autem in uno, factus est omnium reus.*

Respond. distinguendo maj. quando fit reus omnium peccatorum formaliter & ex parte conversionis, concedo; si similitudinariè, aut ex parte aversionis, nego majorem. Unde textus D. Jacobi hæc est explicatio, quòd, qui in uno offendit contra legem, fiat omnium reus, non quasi omnia peccata contrahat, sed quia æquè avertitur à DEO ultimo fine, amittit gratiam, & charitatem, fitque reus poenæ æternæ, ac si alia quæque peccata mortalia commisisset. Item dicitur omnium reus, quia offendit contra charitatem, unde pendent omnia, & quæ est finis totius legis, ut exponit D. Aug. ep. 29. vel etiam, quia est reus violatæ legis divinæ, quæ est collectio omnium præceptorum.

Objicies secundò. Quantumvis virtutes habeant objecta inter se diversa, tamen inter se sunt connexa: ergo etiam non obstante diversitate objectorum, vitia & peccata inter se sunt connexa. Consequentia probatur: Virtutes inter se habent connexionem, quia reducuntur ad unum principium amoris DEI: ergo etiam vitia & peccata habent connexionem, quia reducuntur ad unum principium amoris proprii & propriæ commoditatis.

Respondeo, disparitatem esse, quòd virtutes earumque actus, quomodocunque objecta sint diversa, per prudentiam coordinantur ad unum finem, & bonum rationis; e contra vitia & peccata ordinantur ad fines disparatos, & quandoque oppositos. Ad probationem respondet S. Doctor. ad 3. quòd peccata reducuntur ad sui perversum amorem, tanquam ad principium segregativum, quia amor sui disgregat affectum hominis in diversa, prout scilicet se homo amat

C c 2

appeten-

appetendo sibi bona temporalia, quæ sunt varia & diversa. Virtutes econtra reducuntur ad amorem DEI tanquam ad principium congregativum à multis in unum, ac propterea virtutes connexionem habent, non autem vitia.

5. **Objicies** tertio. Unum peccatum mortale non potest remitti sine altero: ergo habet connexionem, cum illo. Consequentia probatur: Quia una virtus non infunditur sine altera, rectè inferitur, quòd virtutes infusæ ad invicem habeant

connexionem: ergo etiam ex eo, quòd unum peccatum non remittitur sine altero, rectè inferitur, quòd habeant connexionem ad invicem.

Respondeo distinguendo consequens: ergo peccata sunt inter se connexa similitudine & ex parte averfionis, in quantum scilicet unum convertit à DEO & inducit reatum pœnæ æternæ, licet alterum, concedo; & propriè & formaliter, quasi committendo unum committeretur & alterum, nego consequentiam.

ARTICULUS II.

An omnia peccata sint æqualia?

SUMMARI A.

1. Peccata sunt inæqualia.
2. Propter inæqualem repugnantiam cum bono rationis.
3. Quando una privatio possit esse major alterà?
4. Genus quomodo æqualiter participetur ab inferioribus?
5. Peccatum non est infinitum in ratione malitiæ.
6. Peccatum actuale causaliter est mors anima.
7. Peccata omissionis sunt inter se inæqualia.
8. Item peccata habitualia.

§. I.

Resolutio negativa.

1. **Error** Stoicorum fuit, quòd omnia peccata sint paria; contra quem est communis sententia, & nostra

CONCLUSIO. Peccata sunt inæqualia tam ratione culpæ, quam pœnæ. S. D. a. 3.

Ultraque pars est de fide. Prima habetur Thren.

4. *Major effecta est iniquitas populi mei peccato Sodomorum, &c.* Et Joan. 19. *Qui me tradidit tibi, majus peccatum habet.* Altera pars habetur Matth. 11. *Tyro & Sidoni remissius erit in die judicii, quam vobis.*

2. Ratio primæ partis est: Quantitas malitiæ moralis desumitur ex quantitate repugnantia cum honestate virtutis & bono rationis: sed hæc est inæqualis, sicut & ipsa honestas: ergo pariter quantitas malitiæ est inæqualis. Minor constat, quia ut mox dicetur, juxta præstantiam & honestatem virtutis crescit gravitas inhonestatis oppositi vitii & peccati.

Ratio secundæ partis ex prædicta est: quia juxta regulam justitiæ vindicativæ quantitas pœnæ commensuratur quantitati culpæ: ergo, cum quantitas culpæ sit inæqualis, etiam erit inæqualis mensura pœnæ.

§. II.

Solvuntur Objectiones.

3. **Objicies** primò. Una privatio non est major alterà: sed malitia formaliter consistit in privatione: ergo unius peccati malitia non est major malitià alterius peccati.

Respondeo negando, vel distinguendo maj. privatio quæ tollit totam formam oppositam, non est major alterà, transeat major; quæ non tollit totam, nego majorem. Sed peccati malitia

formaliter consistit in privatione non tollente totam formam oppositam, concedo; tollente, nego min. & consequentiam.

Inquis: Forma opposita est recitudo: sed malitia peccati tollit totam recitudinem, alii quippe actus simul esset bonus & malus habendo unam recitudinem, & non habendo alteram: ergo malitia peccati tollit totam formam oppositam.

Respondeo negando minorem: nam licet malitia peccati nullam secum recitudinem formalem compariatur, illam tamen solum recitudinem formaliter tollit, cui ex malitiosa tendentia voluntatis opponitur: aliarum vero bonitatum & recitudinum absentiam tantum negativè materialiter, & concomitanter conjungitur.

Objicies secundò. Genus æqualiter participatur à suis speciebus: sed ratio peccati est generica respectu omnium peccatorum: ergo æqualiter in omnibus participatur.

Respondeo distinguendo majorem. Genus æqualiter participatur, quantum ad præclaritatem rationem generis, concedo [si tamen sit genus univocum]; quantum ad differentiam superadditam, nego. nam, ut S. D. q. 2. de malo a. 9. ad 1. *Omnia animalia sunt æqualiter animalia sui bono, non tamen sunt æqualia animalia; sed unum animal est altero majus & perfectius.*

Objicies tertio. Unum infinitum non est majus altero: quodlibet peccatum est infinitum, ergo nullum peccatum est majus altero.

Respondeo vel neg. vel dist. min. Peccatum est infinitum in ratione offensæ, transeat; in ratione malitiæ, nego. ergo peccata sunt æqualia in ratione offensæ, transeat; in ratione malitiæ, nego consequentiam. Rationem disparitatis dicitur, qui tuentur infinitatem offensæ simpliciter dictam, quòd quantitas offensæ in peccato determinatur à quantitate personæ offensæ, ut in se est hæc autem est simpliciter infinita; econtra quantitas malitiæ desumitur à quantitate objecti quatenus apprehensi per intellectum; hæc autem apprehensio semper est finita & inæqualis.

Objicies quarto. Peccatum est, & dicitur mors animæ per analogiam ad mortem corporalem: ergo sicut mors corporalis est æqualis omnibus morientibus, ita peccatum in peccatis.

Respondeo, peccatum actuale, de quo hic lo-